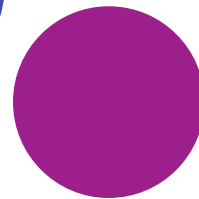
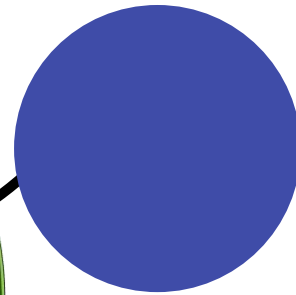

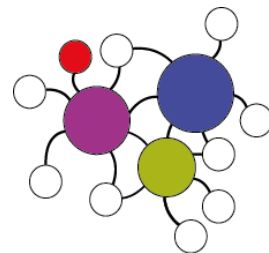
Korte Verhalen Club

Even niets extra's nodig

Maart 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen,

Wij verkeren overwegend in de luxe positie dat we serieus kunnen nadenken over momenten dat we 'niets extra's nodig hadden/hebben'.

Die gedachte wordt keer op keer versterkt door na het bekijken van het dagelijkse nieuws op tv en in de krant, je eigen leefomstandigheden en die van je naaste omgeving (ouders, kinderen, familie, vrienden) te bezien.

Met de, op het oog, wereldwijde beweging naar uiterst rechts lijkt het er allemaal niet beter op te worden.

Voor de goede orde: uiterst links is ook geen feestje!

Kijkend naar de gang van zaken in Engeland (twee partijen en een verbazingwekkende Brexit) en in Amerika (twee partijen, met in november de keuze tussen democratie en dictatuur) is ons politieke landschap (x partijen) bij nadere beschouwing zo gek nog niet. Een kiesdrempel zou nuttig zijn om de versplintering tegen te gaan, maar vooralsnog is een kabinet dat vrijwel altijd moet onderhandelen over beleidskeuzes een redelijke garantie dat er niet echt 'gekke dingen' worden besloten.

Met andere woorden: kijkend naar hoe het elders is geregeld kom ik tot een 'even niets extra's nodig'-moment.

Ik denk dat we ons niet altijd bewust zijn van de 'luxe' die wij kennen, door te kunnen leven zoals we leven. In goed Frans: Count your blessings!

Ik plaatste een foto van een gemeente Bergen-bord bij het verhaal van Sandra Schaaper (want er was bijna een hele bladzijde leeg). Dat brengt me (weer) op de tekst op het bord dat bij de entree van het centrum staat:

Dit dorp is niet gebouwd voor snelverkeer

Ik heb daar al eens over gemeld aan de gemeente: zet er dan 'Ook' vóór. Want nu lijkt het of er dorpen zijn die wél zijn gebouwd voor snelverkeer. Lees ik zoiets dan is dat voor mij óók een moment van 'even niets extra's nodig...'.

Ronald Jelsma

Inhoud

Bernadet Hengeveld	5
Mieke Wijminga	7
Walter van Gelderen	8
Ab Helsloot	10
Cootje Bronner	12
Gerda Andriesma	14
Anneke Kettenes	15
Fred Steinkühler	17
Sandra Schaaper	18
Gea van Zadelhoff	20
Dicky Spee-Schut	22
Hans van de Langenberg	23

Een moment waarop ik niets 'extra's nodig had'

Het was op een dag, een tijdje na mijn scheiding. Alles was nogal heftig, er was pijn, verdriet, woede, nog een 'houden van' terwijl het toch niet ging. Kortom, er speelde heel veel.

Mijn lijf voelde enorm onrustig, ik kon met mezelf geen kant op. Ik wilde niet weer vrienden bellen, niet weer hard gaan werken als afleiding. Met andere woorden: ik was zoekende om een uitlaat te vinden voor alle verwarrende en lastige gevoelens.

Uiteindelijk besloot ik om maar naar het strand te fietsen, misschien zou even uitwaaien helpen.

Het was een mooie zonnige dag in het voorjaar.

Eenmaal op het strand merkte ik dat ook dat niet hielp. Het bleef spoken in mijn hoofd, het bleef razen. Waarom dit, waarom dat, hoe moet het verder, wat wil ik nu eigenlijk? Ik liep verder en verder, maar de rust kwam maar niet. Uiteindelijk ging ik maar op een duin aan het strand zitten en keerde eigenlijk helemaal in mezelf.

Alles overspoelde me, er was geen paniek maar wel een enorme onmacht.

Hoe moest ik alles aanpakken? Welke weg moest ik volgen?

Het hele strand was verdwenen, mijn leven speelde zich totaal af in mijn hoofd en het stemmetje ratelde maar, je kunt dit, je kunt dat, je moet zus, je moet zo. Uiteindelijk was ik helemaal leeg, helemaal 'moe gedacht' en toen kwam het moment dat ik het maar liet gaan. Ik zou wel zien hoe alles zou verlopen. Ik had mijn best gedaan, meer kon niet.

Er was ineens een enorme rust
En toen ik opkeek, leek het wel of ik in een nieuwe wereld was gestapt.
De kleuren waren heel intens, het blauw van de lucht was stralend. Het zand
gaf bijna licht, de rode jas van een vrouw was prachtig. Het voelde als een
intens geluuksmoment.
Op dat moment had ik echt niets extra's nodig.

Bernadet Hengeveld

Merel

In het voorjaar ben ik 's morgens en 's avond een uur intens gelukkig en heb ik niets anders nodig.

Dit jaar begon de merel op 26 februari om 17.30 uur te zingen.

Hij zit, net als alle voorgaande jaren, op de nok van ons huis.

Als ik zijn gefluit hoor word ik blij, ben ik gelukkig en kan ik in stilte genieten.

Soms loop ik naar buiten en kijk ik een poosje naar hem.

In de ochtend fluit hij ook uit volle borst, ik lig in bed en hoop dat hij nog heel lang door gaat. Het geeft me een rustgevend, vredig gevoel.

Vanaf mijn jeugd herinner ik me het gezang van de merel.

Ik woonde op de Jan Jacoblaan en ook daar zat hij het hoogste punt op het dak.

Toen ik daarna op een flat in Heemskerk ging wonen miste ik de vogels echt.

Vanaf mijn balkon keek ik soms neer op een langsvliegende meeuw en vond het dan niet kloppen om een vogel van bovenaf te zien vliegen.

Jaren later in Heiloo was ik heel blij met onze tuin en zowaar... een merel in onze berkenboom.

Nu al 34 jaar domweg gelukkig op de Dorpsstraat in Bergen.

Mieke Wijminga

Wanneer heb ik iets of niets nodig?

Iets of iemand, niets of niemand nodig hebben. Een groot verschil, door maar één letter. Bij iets of iemand nodig hebben denk ik onmiddellijk aan de momenten waarin ik tegenslag ervaar met de daarbij passende gevoelens, zoals verdriet en onmacht. Het zijn de momenten waar 'de ander' welkom is. Hij of zij die luistert, mij bemoedigt, er is voor mij.

In het boek 'Vertroosting' van Dirk de Wachter staat op de achterflap: "Waar vinden wij troost in onze misère? Het antwoord kun je in enkele woorden samenvatten: in de aanwezigheid van de ander. Dat is de basis".

Ik wil een van die momenten waarin ik die ander nodig had kort beschrijven. Op de middelbare school was ik hevig verliefd op een meisje. Wij beleefden heel veel mooie momenten. Onverwachts belde zij op: zij maakte het uit. Ik was radeloos, wilde mijzelf wat aandoen. Het was avond, ik wist niet wat te doen. Ben zo van huis gelopen. Ik moest iemand spreken. In Haarlem Noord, richting Spaarndam, was een begraafplaats met vooraan een dienstwoning waar licht brandde. Ik heb aangebeld, een vrouw deed open. Ik huilde, kon niet uit mijn woorden komen. Zij zei: "Kom binnen, ik zal thee voor je maken!". Even later: "Vertel, wat is er met je gebeurd?" De rust en de onvoorwaardelijke aandacht die zij uitstraalde maakte dat ik al mijn gevoelens van verdriet en boosheid kwijt kon. Zij luisterde, gaf geen adviezen. Toen ik tot rust gekomen was vroeg ze of zij nog iets voor mij kon doen. Dat was niet meer nodig. Ik heb haar bedankt en ben naar huis gegaan. Later in mijn leven heb ik min of meer vergelijkbare situaties ervaren, bijvoorbeeld als vrijwilliger bij 'Sensor' en de voortzetting daarvan: de telefonische hulpdienst 'De Luisterlijn'.

Wanneer ik niets of niemand nodig heb ben ik onafhankelijk. 'Innerlijke vrede' is een term en gevoel die daar voor mij bij hoort. Ik ervaar dat gevoel op een aantal momenten. Bijvoorbeeld hardlopend of wandelend op het strand. Al een aantal jaren doe ik mee aan een gedichtenwedstrijd in het kader van 'Poëzie in de branding'. Het gaat om kleine gedichtjes die, na een selectie, 4 weken op een paal bij Bergen a/Z op het strand geplaatst worden.

Vijf jaar geleden is een gedichtje van mij (met 19 anderen) geselecteerd:

Strand, zee, wolken.

Weidsheid waarin ik verdwijn.

Dromend over waar ik was,

en waar ik nog wil zijn.

De relatie met het thema is dat ik (hard)lopend in een flow kan komen waarin ik opga in de omgeving, ermee samensmelt. Heb ik niets en niemand nodig.

Dit jaar doe ik weer mee, met:

De zee wenkt:

'Verlies je in ons

samenzijn'

'Voel het geluk

dat helend is

voor oude pijn'

Walter van Gelderen

Niets extra's nodig

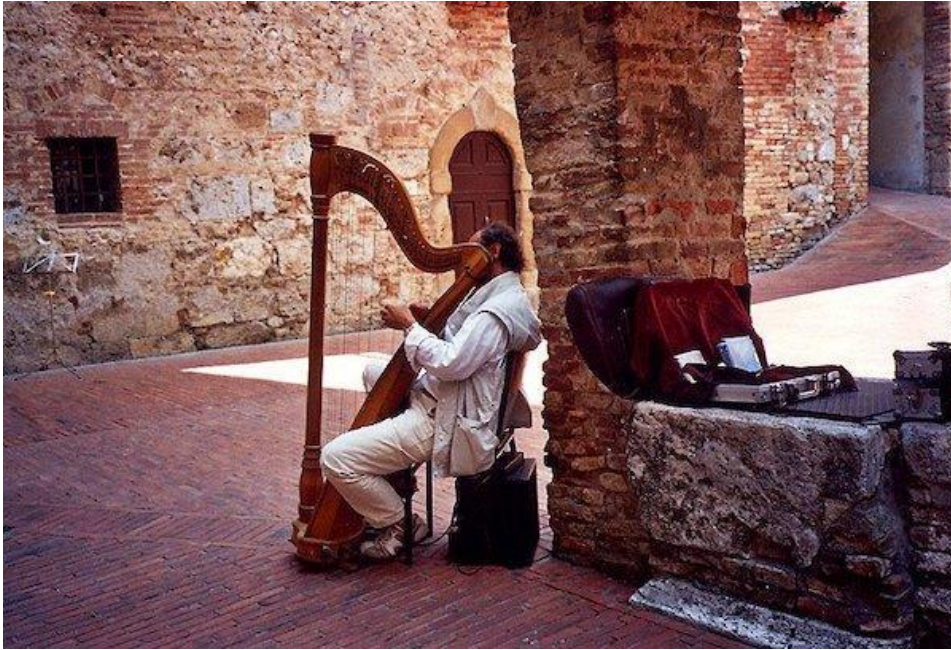
Het is inmiddels alweer jaren geleden dat ik met mijn lieve, helaas overleden vrouw Marja, naar Italië afreisde. Wij logeerde veel bij een wijnboer nabij San Gimignano, een middeleeuws stadje in Toscane, gelegen tussen Firenze en Siena. In ons appartement keken we uit op de torens van de stad.

Als ik daaraan terugdenk en het thema van deze maand hierbij betrek, zijn er vele momenten die niets 'extra's nodig hadden'. Ik neem u mee naar enkele ervaringen.

Het Toscaanse landschap kenmerkt zich door glooiende heuvels met weidse uitzichten. Wij hadden dat ook. Vanaf het terras kon je de wijde omgeving overzien. Rondom het appartementenhuis lagen de wijnranken in lange rijen voor je. Als het avond werd en de zon langzaam achter de heuvels verdween ontstond er een bijzonder lichteffect. Meestal kon je lang buiten zitten wat we ook deden. Met een glas mooie Toscaans wijn in de nabijheid konden we genieten van de stilte. Op zulke momenten heb je niets extra's nodig.

Een ander moment ondervonden we in San Gimignano zelf. Op gezette tijden speelde harpist Andrea Piazza prachtige composities. Eigenlijk de gehele dag door, maar op de momenten dat hij 's avonds speelde en er praktisch geen toeristen waren, had je niets extra's meer nodig. Gewoon op een Middeleeuws muurtje zitten en luisteren naar de klanken van de harp. Dan voel je je, samen met je geliefde, heel gelukkig.

Als hij dan stopte en naar huis ging, wandelde wij nog wat door de verstilde straten van San Gimignano om uit te komen bij één van de beste ijsmakers van Italië: Serge Dondoli, eigenaar van Gelateria Dondoli. Een vrolijke man die, in ongeveer alle talen van de wereld, ‘goedemorgen, goedemiddag en goedenavond’ kon zeggen.

Een aardige man die wist wat ijs maken was. Uiteraard waren er meer ijssalons in het stadje, maar Sergio was een grote, die veel prijzen had gewonnen bij nationale en internationale wedstrijden. Een topper.

Ook dat waren momenten dat je niets extra's meer nodig had. Met een vrolijk 'Ciao!' nam je afscheid van Dondoli, ondertussen genietend van het heerlijke ijsje. Mooie momenten, mooie herinneringen.

Ab Helsloot

Egmond aan Zee, 10 november 1914

Het bericht uit de Alkmaarse Courant staat in mijn hoofd gegrift.

Een Egmondse bomschuit is al vier dagen vermist. Het laatst is hij gezien in de buurt van de Doggersbank. Vermoedelijk is de boot op een mijn gelopen. Op het strand van Camperduin is vanmorgen de roeiboort van de bomschuit aangespoeld. Van de bemanning is niets vernomen...

Vier dagen geleden was het een koude ochtend met een woelige zee. We waren samen naar het strand gelopen. Kos tilde me met zijn sterke armen op, gaf een stevige pakkerd, klopte voorzichtig op mijn dikke buik en met een knipoog, 'pas goed op de kleine', roeide hij even later naar de bomschuit. De dagen na de tiende waren een nachtmerrie. Op het moment dat ik het bericht las, begonnen de weeën. Veel kan ik me niet meer herinneren, wel dat opeens een huilende baby in mijn armen lag. 'Ze heeft honger Guurtje, probeer haar te laten drinken. Ze heeft je nodig,' zei opoe. Het enige dat ik wist was, ik zie Kos nooit meer terug. De herdenkingsdienst in de Oud-Katholieke kerk ging in een waas voorbij. Geen graf om bij te treuren.

Tot op de dag dat opoe zei: "En nu je bed uit. Kleine Betsie en ik hebben je nodig." Een week later vertelde opoe dat meneer pastoor langs was gekomen en haar had verteld dat de huishoudster van Engel Groen wegging, om voor haar zieke moeder te zorgen. "Je herinnert je vast wel dat zijn vrouw vorig jaar gestorven is en hij met drie kleine kinderen achter is gebleven. Heer pastoor heeft aan Engel voorgesteld, jou te vragen of jij zijn huishoudster wil worden. Je mag Betsie meenemen." Verward vraag ik: "Mag ik daar over nadenken?" Maar dan zie ik het vermoeide gezicht van opoe en denk, dan zijn ook voor haar veel zorgen opgelost. Daarom zeg ik: "Het is goed. Betsie en ik komen op het moment dat het Engel schikt."

Ik verbijt mijn tranen, als ik de deur van het huisje, waar Kos en ik zo gelukkig waren, achter me dichtdoe. Met Betsie op mijn arm beklim ik het duin, waar het huis van Engel op staat. Het is een mooie plek. Boven aangekomen zie ik de witte koppen van de branding. Even vliegt het gezicht van Kos voorbij. Ik draai me om naar de deur en stap binnen. "Fijn dat jullie er zijn. We verwachtten jullie al. Dag mevrouw, zegt het meisje, zeg maar Guur." "Ik weet wie u bent. Wij waren ook naar de herdenkingsdienst voor uw overleden man. Mijn mama is ook dood." Ik slik even en zeg dan: "Weet je wat, breng jij me naar onze

kamer? Betsie wil graag zien, waar haar bedje is.” Samen kijken we toe, hoe zij tevreden in slaap valt.

De vele gesprekken met Engel over zijn Marrigje en de verhalen van mij, hoe gelukkig we waren, dat er geen graf is waar ik naar toe kan gaan en nooit zal weten wat er precies is gebeurd, hebben ons tot vrienden gemaakt. Misschien wordt dit op een dag meer.

Als ik denk dat Engel in slaap is gevallen, glijp ik uit bed, trek mijn omslagdoek om me heen, beklim het duin in de achtertuin en kijk even later uit over de zee. Het verdriet om het verlies van Kos, zal nooit weggaan, maar door de steun van Engel heb ik kracht gekregen door te gaan. Ik blijf nog even staan. Het is een moment dat ik niets extra's nodig hebt. Alles is in evenwicht. Dan draai ik me om, loop het huis weer binnen. Als ik het bed instap, trekt Engel me voorzichtig tegen zich aan.

Cootje Bronner

Een moment waarop je niets extra's nodig had

Dit onderwerp roept allerlei ideeën op, vooral het woord 'moment' vind ik bijzonder en een lastige titel. Mijn eerst gedachten waren seksueel getint en daar zal ik niet verder over uitweiden... 😊

Uit mijn kindertijd en de tijd dat ik nog thuis woonde heb ik geen onbezonnen herinneringen, zij zullen er waarschijnlijk wel geweest zijn en inmiddels overschaduwd door zorgen.

Een moment waarop je niets extra's nodig had... in mijn volwassen leven waren het er veel: mijn eigen beslissingen kunnen nemen, mijn tijd voor de klas. Later mooie, zinvolle gesprekken met cliënten, de goede tijden met mijn partner en vooral de tijd dat de kinderen klein waren. Hun ontwikkelingen, ontdekkingen waren voor mij wonderlijke en gelukkige momenten. Samenzijn met goede vriendinnen, gesprekken, de slappe lach en weten dat het goed is.

Steeds moet ik de titel opzoeken, dit zegt genoeg over de titel en over mij, ik denk dat 'geen extra's nodig hebben' om onbezorgd te leven voor mij tamelijk bijzonder is.

Gerda Andriesma

Momenten waarop ik niets extra's nodig had

Een rups zoekt een groen blaadje en eet tot zijn buikje vol is.

Een bij bezoekt bloemetjes en verzamelt stuifmeel en honing aan haar pootjes, totdat de gele bolletjes te zwaar worden om ermee weg te vliegen.

De tortelduifjes verzamelen takjes tot het nest naar tevredenheid is van mannetje en vrouwtje.

De automobilist tankt benzine tot de pomp automatisch afslaat.

De acculader van mijn elektrische fiets geeft groen licht als de batterij opgeladen is.

De mens kan veel leren van de dieren in de natuur.

De mens kan veel baat hebben bij de door knappe koppen ontwikkelde techniek.

Niet ieder mens heeft hetzelfde nodig!

We hebben te veel keuzes.

De mens kan voelen, denken, handelen.

Momenten waarop ik niets extra's nodig had, wanneer (ik):

- met mijn ogen dichtgeknepen in het voorjaarszonnetje de warmte voel op mijn gezicht
- met een paar warme sokken aan mijn bed induik, strak en fris opgemaakt door de huishulp
- in een donkere Afrikaanse nacht omhoog kijk en heel andere sterrenbeelden waarneem aan de andere kant van de evenaar
- rustig kan ontspannen in de infrarood sauna
- voor het eerst moeder werd
- de fysiotherapeut mijn pijn weg heeft gemasseerd
- een van de kleinkinderen onverwachts langskomt en ik meestal wel een appeltaartje in huis heb
- na een open hartoperatie, zelfstandig, met heel veel moeite de eerste stappen naast mijn bed kan zetten
- een klein bosje sneeuwkllokjes uit de tuin pluk
- gewoon de thermostaat wat hoger kan zetten en ik lekker warm word
- geniet van het warme water uit mijn regendouche
- een paar takjes van de maggiplant uit de tuin knip voor mijn eigengemaakte soep
- de eerste merel weer hoor zingen
- er een fantastische wolkenlucht langs trekt

Er zijn zoveel momenten waarop ik niet iets extra's nodig heb!

Anneke Kettenes

Een moment waarop je niets extra's nodig had

Hier (Thailand) leeft men ver vooruit in het Jaar 2567 en dat nieuwe Jaar zal 13/14/15 april gevierd worden!

Songkran is de naam voor Thais Nieuwjaar.

Vieren het Westen Het Nieuwe Jaar en half februari Chinees Nieuwjaar.

'Een moment', dat ik weer niet bij de les ben.

Was het maar één moment, dan ben ik zo klaar met m'n korte verhaal!

De praktijk is helaas anders: een keer is zeldzaam.

Hoe komt dat nou, denk ik dan, benne gewoon weer...niet bij de les. Hopla, dit is er uit. Dus niet in het moment van 'nu' zijn... Potverdrie!

En de toevoeging van het woord 'extra's' in de tekst maakt het nog duidelijker om jezelf een halt toe te roepen: S t o p p e n.....!

In huis te veel extra's aanwezig.

Mooi voorbeeld, wat ik me nu plotseling herinner.

Zoon Rein, verbleef korte tijd in m'n huisje.

Kwam terug, vond een kartonnen doos met veel prullaria!!!

Dat was jaren geleden!

De doos staat nog in de schuur!

Dus het was allemaal niet echt nodig...

Onderscheid scherper instellen.

Het bekende is tot tien tellen.

Op dat moment geen wazigheid.

Geen hebzucht.

Consuminderen.

Wat een opluchting, voel ik al schrijvende.

Wat je niet uitgeeft, verdien je.

En wat een ruimte in huis dan!

En ook in mijzelf.

f r e d steinkühler

Een moment waarop je niets extra's nodig had

Die momenten lijk ik tegenwoordig in overvloed te hebben, het is gewoon moeilijk om daaruit te kiezen. Wat een luxe hè!

Het is duidelijk: ik ben gelukkig!!

Soms vind ik het gewoon eng en denk ik: dat kan niet zo blijven. Wat voor ergs staat me te wachten? Maar voor ik me daar te ongerust of te veel zorgen over ga maken zeg ik tegen mezelf: "Neem geen voorschot op verdriet".

Terwijl ik dit schrijf ben ik op wintersportvakantie met mijn lief. Gister en eergisteren hebben we heerlijk samen geskied. Er lag nog genoeg sneeuw en toch was het 9 graden. We genoten volop van de zon en prachtige omgeving. Vandaag was de sneeuwconditie wat minder (met zulke temperaturen smelt het uiteraard snel) en hebben we gewandeld. Wat is het zalig om zo samen te genieten van al het moois dat de natuur te bieden heeft. Aan het eind van de dag gingen we naar de sauna en het zwembad in het hotel, we genieten volop. Gister was mijn lief jarig en onze kinderen, zijn ouders, familie en vrienden hebben allemaal lieve felicitaties geappt, en mijn dochter en de kleinkinderen hebben zelfs een leuke videoboodschap gestuurd. Dan heb je toch niets extra's nodig!!

Maar goed, bovenstaande schreef ik op vakantie. Tijdens de terugreis dacht ik: het was TOP, maar heb ik daar een vakantie voor nodig?

Ik denk terug aan vóór de vakantie.

De kinderen en kleinkinderen waren allemaal al eens lekker gezellig bij ons geweest. Dat is nu we Bergen wonen een stuk dichterbij dan toen we nog in Nuland woonden (137 km verder weg)

Mijn jongste zoon had gezegd toen hij wegging: "Mooi hè mam, anders had ik nu nog in de trein gezeten op de heenweg om bij je te komen, nu kan het weer spontaan".

Mijn oudste zoon vroeg of we even op onze kleindochter wilden oppassen.

"Fijn dat het nu zo makkelijk gaat zonder dat jullie zo lang onderweg zijn", zei hij.

Mijn dochter kwam even spontaan langs met de kinderen toen ze die van school had gehaald. "Zo fijn dat jullie nu zo dichtbij wonen", zei ze.

Ik ging even op de fiets naar het dorp voor een boodschap en kwam een kennis

tegen: "En? Hoe bevalt het weer terug in Bergen San?" vroeg ze.

Nou SUPER!! Ik heb niets anders nodig!!

Samen met mijn lief in mijn geliefde Bergen wonen, vlak bij mijn lieve kinderen en vrienden.

Sandra Schaaper

Niets extra's nodig

Het moment
dat je
een zomerstorm
van oneindige
niet meetbare
vreugde voelt

Het moment
dat je
bewust
bij de
zachtheid
van jezelf blijft
en tevredenheid
ademt

Het moment
dat het
geluk
op je wangen
tintelt
en je
de uitbundige
smaak
van blijheid
proeft

Het moment
dat de
warmte van
een zonnestraal
de kou
uit je hart
blaast
en je
gloeit van
behaaglijkheid

Dat moment
dat
het goed
is
en genoeg
is
zoals het is

Gea van Zadelhoff

Een moment waarop je niets extra's nodig had

We zijn een weekje op vakantie in Drenthe. Een eenvoudig huisje in de bossen. Lekker vrijstaand. Heerlijk rustig. Ik zit in m'n eentje buiten een boek te lezen van Neale Donald Wals, 'Thuis bij God'.

Mooie titel vind ik. Ik leg mijn boek even neer en hoef verder niets.

Ineens krijg ik zo'n fantastisch, niet te omschrijven gelukkig gevoel. Of ik één ben met alles. Even later komt Eef naar buiten. Ik zie dat hij per ongeluk wat mieren dood trapt. Ik zit daar zo eens naar te kijken. Er lopen steeds andere mieren heen en weer naar die dode mieren. Of ze afscheid aan het nemen zijn. Ik vind dat heel bijzonder. Een poosje later realiseer ik me dat we over een paar dagen al weer naar huis gaan. Dat wil ik eigenlijk niet, bang om dat mooie en fijne gevoel kwijt te raken.

Als ik weer een aantal dagen thuis ben, heb ik weer zo'n bijzonder, niet te beschrijven gevoel. Ik ben aan het wandelen bij het woonwagenkamp vlak bij ons huis, in de regen onder de paraplu. Niks bijzonders dus, maar tóch dat gevoel. Vaak ga ik een rondje polder lopen, in m'n eentje. Niets extra's nodig. Heerlijk.

Dicky Spee-Schut

Zo heerlijk rustig

‘Zo heerlijk rustig’ zong Wim Sonneveld in de jaren ’70 nog, en er is een ander Nederlands liedje dat die speciale momenten zo mooi weergeeft, die zo nu en dan toch wel in ieders leven optreden. ‘Op een mooie Pinksterdag’ is de titel daarvan. André van den Heuvel en Leen Jongewaard zongen het. Het kreeg helaas een negatieve twist aan het eind.

Wim Sonneveld is voor mij verbonden met vele momenten, meestal op zondag, waarop ik niet veel meer nodig had. Mijn vader was een grote fan van cabaret, maar van de grote drie stond de veelzijdige Amsterdammer voor hem onbetwist bovenaan. Hij kon ook uitstekend enige typetjes van de ruim te vroeg gestorven variétéartiest imiteren. Willem Parel was zijn paradepaardje, maar ook de sketches rondom de verkoper van kroketten en de kapper die aan het loket van het postkantoor een postzegel van een kwartje komt kopen, bracht hij met verve.

In mijn hoofd spelen zich nog vele herinneringen van liedjes en sketches van Wim Sonneveld af. ‘Margootje’ schiep een heel leuke sprookjesachtige wereld in mij, waarin ook heel kleine mensjes bestonden. Net zo levendig kon ik me de werkelijkheid van de vrouw ‘die het lonken niet laten kon’ en de tot armoede vervallen mannenuitmelkster uit de ‘Tearoom tango’ voorstellen.

Onlangs (8 maart) werd de vijftigjarige sterfdag van Wim Sonneveld herdacht en daarom is het leuk dat ik hier op mijn eigen manier ook een kleine bijdrage daaraan kan leveren. Met enige regelmaat zet ik een elpee van hem op om dit soort momenten te recreëren, maar gewoonlijk drink ik daarbij meestal wel iets. Thee met een koekje of een glaasje vieux of cognac, zoals mijn vader dat deed.

Momenten waarop ik echt niets meer nodig had krioelen in mijn beleving echter ook over elkaar heen. Zo herinner ik mij prachtige zonsondergangen op Griekse eilanden met - zoals ik toen nog dacht - de liefde van mijn leven. Gewoon met zijn tweetjes op een hoog terras, maar meestal toch wel na het eten van een bijzondere maaltijd, met een cocktail of ouzo tot slot. En met een goede en sportieve vriend na een run van ruim tien kilometer een heerlijke en verdiende pizza gegeten te hebben met een lekker speciaal biertje nog enigszins achterover in een fauteuil een dikke sigaar roken, voelde ook als zo'n moment. Zijn het momenten van tevredenheid of domweg geluk?

Prominent prijkt het moment dat ik, werkelijk zonder verder iets bij de hand te hebben, na nog onverwachts en laat vader te zijn geworden met onze acht weken jonge baby op schoot, met mijn benen vooruit op het strand van Schoorl in de zomerzon zat. Zo heerlijk rustig...

Hans van de Langenberg

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

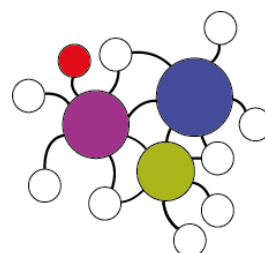
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**